

„Tak teď jsme v kontaktu.“ Zpráva to byla nevinná, ale v koutku duše jsem tahala za lanko, které mi nastavil. Překvapilo mě, jak rychle si usměvavý Mauricijec zprávu přečetl.

„Děkuju, že ses ozvala. Jsem rád, že jsme v kontaktu. Přeji ti pěkný večer.“ Koneckonců, sbírat kontakty je vždycky dobrý nápad – to platí všude. Nečekala jsem ale, že když ráno otevřu oči a podívám se na obrazovku svého iPhone, najdu od manažera v chatu video. Klikla jsem na něj. Záběr ukazoval koruny zelených palm, zlehka se pohybujících ve vánku. Bylo zřejmé, že je video pořízeno při východu slunce. Do toho zněl ranní zpěv ptáků jako orchestr tropického rána.

„Tohle je mé ráno. Dobré ráno i tobě,“ stálo ve zprávě.

No prosím – tohle je silná romantika. Promnula jsem si oči a video si pustila ještě jednou. Kde to točil? Na hotelu, nebo u sebe doma na terase? Není to už trochu moc osobní, posílat cizí holce video z vlastního rána? Nebo jsem já až moc stereotypní? Počkat... chlap okolo pětatřiceti, a točí cizí holce sluncem zalité romantické video? Nebo natočil jedno video a rozeslal ho všem ženským kontaktům v seznamu WhatsAppu jako ranní pozdrav? Jestli je single – no tak proč ne? Ale jestli je ženatý, tak to je tedy pěkný hajzlík! Tak jsem normální? Pársekundové video a co všechno se mi točí hlavou! Natálie, přestaň! okřikla jsem se v duchu.

„Krásné. Mauricius je krásný. Dobré ráno!“ odepsala jsem a vystřelila z postele jako pružinka. Jela jsem s řidičem hned na několik hotelů na schůzky. Už jsem se cítila trochu jistější v kramflecích. Koupila jsem si stejnou mapu Mauricia, jakou měla Denisa na výletě. Začala jsem ji nosit pořád s sebou, a když se mě lidé ptali na výlety, dokázala jsem jim ta nejznámější místa ukázat rovnou na mapě. Ale stále přicházelo spoustu dotazů, na které jsem neznala odpověď. Mou ověřenou reakcí na ně bylo: „Zjistím a ozvu se vám.“ Od klientů jsem sebrala kontakt a své zjištěné informace jim obratem zaslala. Každý takový dotaz mě posouval vpřed. Učil mě být lepší delegátkou na Mauriciu. Nepřetržitě jsem googlovala, četla, nasávala informace jako houba. Vedla s řidiči dialogy, snažila se nasáknout každou jejich poznámku.

Byli jsme v půlce dne a mně začalo kručet v břiše. Co si dám k obědu? „Můžeš po cestě zastavit někde na oběd?“ ptala jsem se Varuna. S ním je vždycky všechno možné.

Zastavili jsme před fast foodem, který jsem dobře znala – ten chutná přeci všude na světě stejně a to byla jistota, kterou jsem ten den potřebovala. Ještě pořád jsem místní

kuchyni neměla šanci ochutnat. Možná kvůli časové tísní, ale možná i ze strachu z neznáma. Co je vlastně tradičním jídlem na Mauriciu?

Vešla jsem dovnitř fast foodu. Bylo tu na můj vkus dost místních. Asi mají po výplatě, napadlo mě jako první. Objednala jsem si tři stripsy a hranolky s sebou. Akorát jsem čekala, až se na obrazovce objeví číslo mé objednávky, když mi pípla zpráva.

„Jaký máš den?“ psal usměvavý manažer. To je ale milé!

Zjistila jsem, že čísla objednávek se na obrazovce nevyepisují, ale vyvolávají nahlas – francouzsky. Začala jsem lehce panikařit. Mám čekat, až si nikdo nevyzvedne svou objednávku a dojde mi, že je to ta moje? Nebo mám jít k prodavačce a říct jí, že francouzsky neumím ani slovo? Chvilí jsem váhala, pak zvolila variantu číslo dvě.

„Právě jsem si koupila KFC,“ napsala a připojila fotku papírové tašky s logem KFC, kterou jsem držela s připáženými rukama. Na snímku byl vidět i kousek mé šedé sukně a žluté sametové lodičky, které zářily jako tropické květy. To byl samozřejmě záměr. Byla jsem na svůj outfit hrdá. Byl šik.

„Měla by ses stydět, že na Mauriciu jíš takovéhle jídlo. Měla bys ochutnat naši místní kuchyni,“ rýpnul si okamžitě. Nachytala jsem se, že se culím na mobil jako pubertáčka, která právě dostala pochvalu od třídního idolu.

Jeho zprávy mě těšily i v následujících dnech. Nevynechal ani „dobré ráno“, ani „dobrou noc“. Přes den jsme vedli plynulou konverzaci o tom, jakou hudbu posloucháme, jaké máme rádi jídlo. Nesdíleli jsme nic vyloženě důvěrného, ale přesto jsem cítila, že se mi stává bližším než během mých dvou krátkých návštěv na jeho hotelu. Po několika dnech psaní mě pozval na večeři. Musím přiznat, že jsem měla smíšené pocity z toho, jak brzy to přišlo. Potkala jsem ho druhého října a už o tři týdny později jsme měli jít na společnou večeři. Je to rande? Není to rande? A pokud ano – jak moc rande to má být? Jak se mám obléknout? Večery byly stále chladné, a tak nakonec zvítězila černá kožená bunda s černými kalhotami. Kolem krku jsem si uvázala černý pletený choker, který mě trochu škrtil – stejně jako moje nervozita.

Vyzvednout mě měl u nás před vilou. Pral se ve mně špatný pocit z toho, že jsem si sedla k cizímu chlapovi do auta – jako bych zradila všechny bezpečnostní brožurky a rady světa. Snažila jsem se trochu uvolnit a nebýt tak upjatá. Roky strávené v arabských zemích

